

УКРАЇНСЬКЕ ХРИСТІАНСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ МОЛОДІ В НІМЕЧЧИНІ
UKRAINISCHE CHRISTLICHE VEREINIGUNG JUNGER MÄNNER UND WEIBLICHER JUGEND IN DEUTSCHLAND

DK

ECH

БЮЛЕТЕНЬ

РІК 8.

МІУНХЕН

Ч. 1. (18)

Видає на правах рукопису Головна Управа
Українського Християнського Об'єднання
Молоді в Німеччині.

Herausgegeben vom Hauptvorstand der Ukra-
inischen Christlichen Vereinigung Junger
Männer und Weiblicher Jugend in Deutschland
als Manuskript.

конст: Олена Сашука

УКРАЇНСЬКЕ ХРИСТІЯНСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ МОЛОДІ

В НІМЕЧЧИНІ

UKRAINISCHE YMCA/YWCA

Б Ю Л Е Т Е Н Ь

B U L L E T I N

РІК 8.

Квітень 1966 April

№ 1/18/

Видає на правах рукопису

ГОЛОВНА УПРАВА

Українського Християнського Об'єднання

Молоді в Німеччині

+++

++++
++++

У ВСІХ СПРАВАХ УХОМ ПРОСИМО
ЗВЕРТАТИСЬ
ДО ГОЛОВИ УПРАВИ У. Х. О. М .

на АДРЕСУ :

О Л Н А С А W Y C K A
8 MÜNCHEN 45, PRAGERSTR.40 /I
f
DEUTSCHLAND.

++++
++++

ХРИСТОС ВОСКРЕС !

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС !

І ЗНОВ ВЕЛИКОДНІ ДЗВОНИ ПРОГОЛОСИЛИ СВІТОВІ ХРИСТОВУ ПЕРЕМОГУ. БО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ - ЦЕ ЗАПОРУКА НАШОГО ВОСКРЕСЕННЯ, ЦЕ ПОБІДА ПРАВДИ НАД НЕПРАВДОЮ, ДОБРА НАД ЗЛОМ, СВІТЛА НАД ТЕМРЯВОЮ.

І МИ З РАДІСТЮ ЗУСТРІЧАЄМО ЦЕЙ ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ, БО ВІН ДЛЯ НАС ВОСКРЕС !

РАДІЙМО І ВЕСЕЛІМСЯ, БО СЬОГОДНІ ПАСХА, ДЕНЬ РАДОСТИ І НАДІЇ !

В ЦЕЙ РАДІСНИЙ СВЯТКОВИЙ ДЕНЬ БІТАЄМОСЬ ДУХОМ З НАШИМ ВЕЛИКИМ СТРАДНИКОМ - НАРОДОМ.

ВІТАЄМО ВСІХ ВАС, ДОРОГІ НАШІ ЧЛЕНИ І СИМПАТИКИ І БАЖАЄМО ВАМ СВІТЛОЇ ПАСХАЛЬНОЇ РАДОСТИ !

СТРІЧАЙМО Ж ЦЕ ВОСКРЕСЕННЯ З НОВОЮ ВІРОЮ У КРАЩЕ МАЙБУТНЄ, З ГЛИБИНИ СЕРЦЯ ЗАСПІВАЙМО :

ХРИСТОС ВОСКРЕС ІЗ МЕРТВИХ,
СМЕРТЮ СМЕРТЬ ПОДОЛАВ, І ТИМ,
ЩО У ГРОБАХ, ЖИТТЯ ДАРУВАВ !

ГОЛОВНА УПРАВА УХОМ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС !

Весна і Великдень... Надія і радість - це хіба найбільший дар Божий для людського життя на цій землі ! Одночасно це є образ того, що повинно відбуватися не тільки в житті самої природи, але також і в людському житті. Людина ж бо, подібно як і рослина, що на весні будиться до нового життя, мала б ставати новою, переживати не тільки довгу осінь і зиму свого життя, але й весніти. Весніти серцем і душею, та радіти тим, що заіснував у нашому житті Великдень. Це щось більше, як тільки хвилиний настрій, що з подувом вітру прилинув до нас і знову зник десь в блакиті небес.

Христос Воскрес ... Великдень...цей чарівний день у всі часи був для людини світанком нових сподівань. Холодне людське серце знов оживало і по жилах рушила гаряча кров, а в душі зростали крилаті думки і обрії нових світів, нового життя.

Та в чому ж чар цього Великодня ?

У тому, що людина задилена у весняну чудесну перемену в цілій природі, і сама простягає свою руку по чарівну занавісу. Людина хоче поставити її межею поміж вчорашнім блуканням і розчаруванням і тим, що прийде, як дар Великодня, що відзеркалить велич оновленої душі, колись приспаної і немічної, а тепер могутньої в своїй творчості, здібної зоріти світлими барвами своїх мрій і поривів...

О, як би це добре було, коли б ми в цей День не тільки любувалися його декоративністю, але й старалися пізнати його зміст і знайти розв'язку нашої участі в загальному оновленні природи і зодягнути в нову одягу не тільки наше тіло /назовні!/, але й наші серця, наші душі, наші мрії та ціле наше буття.

Христове воскресіння не було тільки надією на прий -

дешнє воскресіння усіх людей в день Божого страшного суду, але й актом сучасності, актом оновлення, актом входу до нового життя. Цей акт пережив на собі апостол Петро, пережили його і інші учні Ісуса, тому слова їх мають для нас велике значення, бо відкривають нам сутність Великодня, для нас-сучасних християн. Христа розп'ято, поховано і здавалося, що з тим поховано і Його діло.

Апостол Петро три рази відрікся свого Учителя, апостоли розбіглися в страху перед переслідуванням і навіть не прийшли попрощатися з Ним перед Його смертю на хресті... Під час Його мук на Голготі був тільки одинокий апостол Іван. А після Воскресення Христа апостол Петро каже: "Благословенний Бог і Отець нашого Господа Ісуса Христа, що великим своїм милосердям віродив нас до живої надії через воскресення з мертвих Ісуса Христа"...1 Петра, 1,3.

В розчарованих серцях апостолів ожила надія, вони сповнилися відвагою й палкістю... Вони, перелякані стали безмежно відважними носіями нових думок, нових надій, нового життя. Вони Воскресенням Христовим розвеснілись.

Ось у чому чар Великодня, ось що він приносить для тих, що прагнуть оновлення, ось де криється сила, що снагу наших сердець перемінює у дійсність вже тепер на цій землі!

Христос воскрес на те, щоби перебувати посеред нас вчора, сьогодні і на віки; на те, щоби у наших серцях завжди горіла жива надія, щоби ми весніли! Щоби квітами увінчувалася не тільки сама земля, але й ми разом з нею пережили дію вічної Божої любови, набирались відваги бути добрими носіями дару, що для нас випливає з чуда над всіма чудесами, з Воскресіння Христа! З Великодня!

ХРИСТОС ВОСКРЕС !

ВОЇСТИНУ ВОСКРЕС !

М.КОСТІВ.

Ш.О.

ХРИСТОС ВОСКРЕС !

А тут нараз - надгробний камінь
тяжкий стоїть підхилений...

Нема сторожі :

втікла при янголах !

А білі рожі

цвітуть.Арома при ногах !

При вході

став янгол сонцем дня у сяйві !

"Христо Воскрес ! Христо Воскрес !

Нема ! Ідіть, скажіть усім !

Побачення ЙОГО й апостолів !"

Здивовання...

І страх і радість неба в серці !

Для всіх !

Ні смерть, ні муки не страшать !

І покотилось по Юдеї й по землі...

Цілій землі. Воїстину Святий !

Апостолів

й людей стрічає ВІН.

І жах і радість !

В апостолів ВІН для побід !

А фарисеям

і страх, і клопіт на всі дні...

Минають дні і місяці й роки...

Все далі йдуть Воскресні голоси.

І тисячліття.

Немов учора йшли

до Емауса.

і здибав їх у крок ІСУС...

І не пізнали..,

як й ми нараз із НИМ ішли !

+††††+

Б Д Ж О Л А М Е Т А.

/Легенда/

Тої днини вона ніяк не могла працювати. Було дуже гаряче, духота не стерпна, а вітер котив тумани поруч по дорозі.

А в Єрусалимі теж діялося щось незвичайне. На вулицях збиралися юрби народу, а довгий похід воєнків провадив на гору Голготу якогось чоловіка, що упав під тягарем хреста.

Мата, обезсилена і утомлена, присіла на низькому кущику теребінти, що самітно ріс на узбіччі гори. Відсіля вона могла бачити все, що діялося довкола.

На верху Голготи стояли три хрести, а на одному з них розп'ятий був ВІН.

Чоловік, що всім добро творив! — мало не скрикнула Мета. Вона знає ЙОГО. І їй ВІН раз поміг, коли потопала в ставі Амігдальону, перевантажена медом. Підсунув їй листок і врятував. А тепер ці нелюди завдають Йому таких тяжких мук.

Блискавкою злетіла Мета до гори і присіла на рамені хреста.

— Як Йому допомогти? Ах, як я можу Йому допомогти? — билася з думками, дивлячись на облите потом і кров'ю обличчя Спасителя.

Та ось побачила жайворонка, що видзьобував колючки з тернового вінка на голові Ісуса.

— Ах, як би в мене такий дзьоб як в цієї пташини, — зітхнула Мета, — Умить повиривала би усі тернові колючки.. Ах, як би в мене зуби дикої звірини, умить розшматувала б оцю жорстоку юрбу під хрестом. Та хто це та заплакана, прибіта горем жінка? Чи не мати розп'ятого? А цей молодий юнак чи не кривий або учень... А де ж ті, що так багато їх ходило за НИМ, та й учні? Всі ж слухали Його наук і шукали

в Нього ліків на недуги і смерть.

Губи Розп'ятого легенько заворушилися. Мета припала Йому до грудей. "Пити"! -почула тихий шепіт.

"Зараз,зараз принесу води з потічка", і рванулася злетіти в долину,- але в цей мент один з вояків підніс Христові на тростині губку, намочену оцтом і жовчю. Меті аж вголові закутилося від осоружного запаху.

-Тварюки ! Катюги ! Я зараз води принесу,меду принесу.. Мов камінчик, кинутий з праці,спустилася вниз на луки Геброну і вневдовзі вже сиділа знов при Розп'ятому і ніжно пересувала своїм язичком по висохлих губах, напоюючи холодною і солодким медом. Літала безупинно сюди і туди, щаслива,що може допомогти Йому. Спішилася, бо надворі чомусь дуже скоро смеркалося, і якась дивна лиховісна темрява затягла зпроквола все небо.

Та ось очі Розп'ятого на мить розкрилися, глянули на метушливу комашку, і дві великі зльозини, змішані з кров'ю з чола, скотилися на малу жалібницю.

А тим часом вартові вояки, щоб не лишити розп'ятих на хрестах на час свята Пасхи, почали перевіряти, чи всі вони вже померли... Коли наблизилися до Христа, побачили, що ВІН уже вмер...Тоді один з вояків підніс свій спис,щоб проколоти бік Ісуса, але в цю мить застогнав і опустив залізо.

-Проклята комаха ! - крикнув, стріпуючи бджолу з руки і роздавлюючи її важким чоботом.

-Знаю, за що гину ! -була остання жива думка в Меті.

.....

У неділю вранці,ще сонце не зійшло і темрява вкривала землю, Марія Магдалина і Сальомея спішили вже до гробу Господнього. Вони бачили напередодні,як справедливий Йосиф з Ари mateї клав тіло Христове у своїй скельній гробниці. А тепер ішли туди з пахучими олійками з мирри і альое, щоб намастити тіло Вчителя. Коли прийшли на місце, побачили, що камінь при вході відвалений, а гріб порожній. Збентежені,не знали,

що це значить - аж ось з'явився над гробом янгол у білій, ясній як блискавка одежі і промовив:

-Чому шукаєте живого між мертвими? Чи не провістив Він усе те, що з Ним сталося? Чи не провістив, що третього дня воскресне?

І жінки з великим здивованням але і з радістю відійшли від гробу, щоб оповістити добру новину Його учням і вірним.

-Чи бачила ти, сестро, заговорила по дорозі Марія Магдалина, - яку прегарну запинку мав янгол на своїй сіджі, на правому рамені? Уся золота з переливом пурпури, мов капля крові, і з темними пружками. Такої запинки я ще не бачила в нікого.

-Запинка? -аж скрикнула Сальомея. -Невже ж ти думаєш, що це була запинка? Це, сестро, була бджола! Я теж задивилась на неї і бачила, як вона рухала крильцями й перебирала ніжками. Бджола! Кажу тобі, справжня бджола!

-Та звідкіля вона там взялася? -дивувалася Марія Магдалина.

-Мабуть злинула разом з янголом з небес, бо так самовпевнено сиділа на Його рамені, пробувала пояснити Сальомея.

І обидві жінки підняли очі до неба, немов би шукали там свого воскреслого Вчителя і ту маду золоту, урочу бджілку...

К.Малицька.

Не пливе супроти вітру
Запах квітів і кадила, -
Але йде по всіх усюдах
Добра слава, добрі діла.

Іван Франко.

Ф. Кордуба.

СУЧАСНА УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ І БАТЬКІВЩИНА.

В нашому нарисі звернемо увагу на дуже важливу проблему для сучасної української молоді в Україні і на еміграції, а саме на поняття "батьківщина".

Процес масового переселювання української молоді в азійські простори й перемішування її із різними народами, та водночас щораз більше заселювання України неукраїнцями, сприяє тільки русифікаційним цілям окупанта. До сьогодні окупантові не вдалося здійснити повного "злиття націй", які між 16 і 19 ст. попали під російський суверенітет. І який вислід большевицької русифікації ?

Коли порівняти дані перепису населення ССРСР з року 1926 і 1959 щодо рідної мови українців і білорусів, одержимо слідуєчі дані. В 1926 р. подало за рідну українську мову 87,1% з усього населення України, а в р. 1959 - 87,7%. В Білорусі позначився ще більший зріст: в 1926 р. заявилось за рідною білоруською мовою 71,9%, а в 1959 аж 84,2%.

Це наявний доказ, що на відтинку денационалізації української і білоруської молоді окупант не одержав запланованих успіхів. Коли ж взяти до уваги дані перепису населення цілого ССРСР з 1926 р. і 1959 рр., одержимо слідуєчий цікавий вислід: в 1926 р. росіяни творили 54% цілого населення ССРСР, а російську мову за рідну подало 58,5%. Отже, 4,5% з цілости неросійських народів подало російську мову за рідну. Коли ж взяти до уваги перепис населення з 1959 р. - росіян було 54,5% з усього населення ССРСР, а за рідну російську мову подало 59,3%, тобто 4,8% було неросійських народів, що подали російську мову за рідну. Нетто зиск виносив би 0,3%. Видно і методи терору дали дуже вислід маленький в області русифікації неросійських народів.

Компартія ССРСР вперто намагається в українській і в іншій неросійській молоді всякі національні почування, любов до своїх батьківщин, убивати, пропагуючи та змушуючи цю молодь служити інтересам тільки одної батьківщини - ССРСР і визнавати за столицю цієї суверенної батьківщини тільки Москву. Рівночасно компартія ССРСР змушує молодь усіх неросійських народів поборювати всякі національні і расові особливості і прикмети, національні традиції, звичаї та обичаї. У зв'язку з цими намаганнями перед нами виринає питання, що властиво вважає за свою батьківщину сучасна українська молодь в Україні? Відповідь на це питання не легка, бо вона є узалежнена від різних факторів підсоветської дійсності. На підставі української підсоветської преси знаємо, що деяка кількість молодих репрезентантів української духовости, безперерійно у своїх творах закликає до любови рідної мови, до любови батьківщини України, до любови рідної культури, за що попадали в неласку компартії, яка їх нап'ятовує та забороняє далше друкувати їхні твори. Водночас російській молодій генерації не забороняється плекати любови до російської культури, історії і звичаїв, традицій... Російський шовінізм під плащиком нібито "переходу від соціалізму до побудови комунізму" вихолощує українську молоду людину з усіх національно-культурних вартостей, намагаючись перетворити її у "советську людину", для якої єдиною батьківщиною є ССРСР. Рівночасно йдуть намагання, щоб ліквідувати кордони між окремими союзними республіками, в тому числі також між "суверенною УРСР" та РФСРС.

Українська молода людина в підсоветській дійсності ставить завзятий спротив усім цим намаганням, але чи вона потрапить вийти переможною із запланованого, можливо навіть безпощадного наступу проти всього українського національного, покаже щойно недалеке майбутнє. Від завзятости відпору молодої української людини та від розуміння

нею усіх заходів окупанта буде залежати, чи для неї залишиться батьківщиною Україна, чи вона її проміняє на ССРСР.

Заплановане Сталіном переселення неросійських народів, в тому числі також українського, прибрало реальних форм здійснення за Хрущева, який до речі на XX-му з'їзді КПСС засудив заплановане діло Сталіна. А сьогодні переселювання української молоді інтензивно продовжується під гаслом "злиття націй". Переселяють головню інтелігенцію та різних фахівців, а на їх місце насаджують росіян. Самозрозуміло все це відбувається нібито "добровільно", а в дійсності змушує Комсомол, Партія та НКВД. Не вдалося русифікувати дома, то виселяють в чужину. Головна увага - то молодь, щоби вона не набиралася духу свого народу і тим буде краще робити з неї "советського человека". Правдою є, що на терені ССРСР до сьогодні ще немає ані одного народу /неросіян/, який називав би себе "советским народом". Навпаки, назви історичних народів дальше існують і тих назв жоден народ не хоче проміняти на "советский". Це наявний доказ, що національна проблема в ССРСР існує та що вона не втратила на актуальності. Вправді російська еміграція та деякі західні советологи заперечують існування національної проблеми в ССРСР, однак їхні твердження нічим не є узасаднені. ССРСР для неросійських народів не може бути батьківщиною, бо він є тільки зовнішньою етикеткою, за якою приховується новітня російська імперія. Українська молодь є свідома того, що її дійсною батьківщиною є тільки Україна, а не ССРСР, тому в честь власної батьківщини вже написала багато патріотичних творів, а головню поезій. Вважаємо, що українська молодь, яка виявила свою національну приналежність до українського народу та заявила за матірною українською мовою перетриває новий період лихоліття. Ми віримо, що для неї залишиться батьківщиною тільки Україна. Під тиском окупанта українська молодь не зрікається культурних надбань поколінь українського народу.

нев усіх заходів окупанта буде залежати, чи для неї залишиться батьківщиною Україна, чи вона її проміняє на ССРСР.

Заплановане Сталіном переселення неросійських народів, в тому числі також українського, прибрало реальних форм здійснення за Хрущева, який до речі на XX-му з'їзді КПСС засудив заплановане діло Сталіна. А сьогодні переселювання української молоді інтензивно продовжується під гаслом "злиття націй". Переселяють головню інтелігенцію та різних фахівців, а на їх місце насаджують росіян. Самозрозуміло все це відбувається нібито "добровільно", а в дійсності змушує Комсомол, Партія та НКВД. Не вдалося русифікувати дома, то виселяють в чужину. Головна увага - то молодь, щоби вона не набиралася духу свого народу і тим буде краще робити з неї "советського человека". Правдою є, що на терені ССРСР до сьогодні ще немає ані одного народу /неросіян/, який називав би себе "советским народом". Навпаки, назви історичних народів дальше існують і тих назв жоден народ не хоче проміняти на "советский". Це наявний доказ, що національна проблема в ССРСР існує та що вона не втратила на актуальності. Вправді російська еміграція та деякі західні советологи заперечують існування національної проблеми в ССРСР, однак їхні твердження нічим не є узасаднені. ССРСР для неросійських народів не може бути батьківщиною, бо він є тільки зовнішньою етикеткою, за якою приховується новітня російська імперія. Українська молодь є свідома того, що її дійсною батьківщиною є тільки Україна, а не ССРСР, тому в честь власної батьківщини вже написала багато патріотичних творів, а головню поезій. Вважаємо, що українська молодь, яка виявила свою національну приналежність до українського народу та заявила за матірною українською мовою перетриває новий період лихоліття. Ми віримо, що для неї залишиться батьківщиною тільки Україна. Під тиском окупанта українська молодь не зрікається культурних надбань поколінь українського народу.

+†+

Коли маємо перед нашими очима відсвіжений образ української молоді в підсоветській дійсності, звернім нашу увагу тепер на нашу молодь на еміграції, та постараймося дати відповідь на питання, що^б властиво для неї батьківщиною. Українська молодь на еміграції користується повною свободою власного національного самовиявлення. Вона є вихована на цілком відмінних основах, в нормальних людських умовах, тому вона, здавалося б, повинна бути під національним оглядом зразковою. Однак дійсність є цілком інша. Наша молодь на еміграції прискішено денационалізується і цьому процесові тяжко протиставитися. Найважливішою причиною того є брак клімату рідної національної культури й власного господарського потенціалу. В Україні молодь є в контакті з рідною культурою, рідним оточенням, тому її відорність на русифікаційні заходи окупанта є багато міцніша ніж молоді еміграційної, що не робить спротиву. Вправді в усіх країнах поселення еміграції є організовані для молоді курси українознавства і літні табори, однак ці засоби показалися абсолютно заслабими.

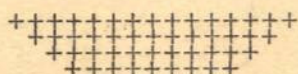
Дуже часто, напр., в Мюнхені можна зустріти українських юначок і юнаків з Канади або ЗДА. Коли їх запитати хто вони такі, одержите відповідь: я канадійка, або я американець. Юначка або юнак відповідає по-українськи, признається, що є член Пласту, чи Сум-у чи іншої української організації, а рівночасно вказує, що його батьківщиною є Канада або ЗДА, а не Україна.

Україна для них є абстрактною батьківщиною, вона їм знана з книжки чи оповідань, як Парагвай чи щось інше. Їм бракує з цією далекою батьківщиною безпосереднього контакту, вона їм чужа, хоч вони з походження українці. Навіть деякі націоналісти одружені з німкенями кажуть, що їх дітям українська мова зайва, бо тут є Німеччина і мова німецька потрібна. Діти не відвідують і суботньої школи. Таких батьків багато по всіх країнах поселення еміграції.

Такі батьки, самозрозуміло, тільки допомагають асиміляційному процесові, і дуже часто буває так, що і в родині матірною мовою стає мова державної нації, серед якої їм доля призначила жити.

Буває й таке, що молодь відштовхується від українського середовища з різних причин, яких є досить багато. Часто чується нарікання, що наша молодь не бере участі в імпрезах для відзначення українських історичних річниць, до яких немає зацікавлення і ставиться байдуже до того роду імпрез. Самозрозуміло, кожна така імпреза повинна виховно впливати на формування молоді, але під умовою, коли програма таких імпрез є під кожним оглядом допасована до вимог сучасності. На жаль наші імпрези, з безкоштовно довгими, не святочними доповідями, радше під кожним оглядом непідготованими і недбало виголошеними спогадами, в ніякому разі не можуть заохочувати молоді до участі. І вислід, молодь втрачає всяке зацікавлення до імпрез і відбивається від рідного середовища.

Часто емігрант, що набуває громадянство, автоматично резигнує із старої батьківщини, України, входить в круг культури чужої нації, а діти називають себе, як і тамтешні. Прищипити національне чуття потомкам – справа безнадійна. Поступово кровно споріднена батьківщина втрачає свою первісну вартість і автоматично приходить нова батьківщина. Мало хто з молоді набуває українське національне виховання і то головню по родинних домашніх огнищах і потрапить зберегти в серці Україну і передати її своїм нащадкам. Тільки такі одиниці залишаться дійсними патріотами батьківщини-України на еміграції і тільки вони зможуть відіграти важливу роль у державно-визвольній боротьбі українського народу.

Іван ФРАНКО.

Вона так гарна, сяє так
Святою, чистою красою,
І на лиці яріє знак
любоби, щирости, спокою.

Вона так гарна, а проте
Так нещаслива, стільки лиха
Знесла, що квилить лихо те
В її кождісенській пісні стиха.

Її пізнавши, чи ж я міг,
Не полюбить її сердечно,
Не відректися власних втіх,
Щоб їй віддатись доконечно ?

А полюбивши, чи ж би міг
Я Божую її подобу
Згубити з серця, мимо всіх
Терпінь і горя аж до гробу ?

І чи ж перечить ця любов
Тій другій і святій любови
До всіх, що ллять свій піт і кров,
До всіх, котрих гнетуть окупи ?

Ні, хто не любить всіх братів
Як сонце Боже, всіх зарівно,
Той щиро полюбить не вмів
Тебе, кохана Вкраїно !

/ З віршів УКРАЇНА
частина I :
МОЯ ЛЮБОВ. /

І В А Н Ф Р А Н К О

/ До 50-річчя смерті поета /

Іван Франко це поет, який відіграв колосальну роль в культурному і громадському житті українців на західних землях. Але його вплив переступив політичні кордони і набув все - національного значення. Поруч Шевченка І. Франко є другим найбільшим поетом України. Пригадаємо, а інших поінформуємо про його життя.

Франко народився на галицькому підгір'ї в селі Нагуєвичах, Дрогобицького повіту, 15 серпня 1856 р.. Батько Яків, селянин, який крім праці на ріллі займався й ковальством. Він, з уродженою інтелігенцією і тямуща людина, скоро збагнув непересічні здібності малого сінка і бажав післати його до школи. На шостому році віддав його батько до школи в сусідньому селі Ясениці Сільній, куди було ближче, ніж до Нагуєвич. Там Франко навчився писати й читати не тільки по-українськи, а й по-польськи та по-німецьки. Потім перейшов до початкової школи оо. Василіян у Дрогобичі.

У другій класі цієї школи зазнав майбутній поет уже перший болючий удар людської долі - помер батько. Залишилася молода жінка з 4-ма дітьми і вийшла заміж. Але вітчим допомагав йому закінчити школу й перейти до гімназії таки в Дрогобичі. За кілька років, а саме у 6-ій класі, його навістило нове горе - померла мати. Так хлопець став круглим сиротою.

В гімназії здібності Франка виявилися дуже помітно. Франко взявся до читання творів української та західноєвропейської літератур. До творів, що зробили на нього велике враження, належав і "Кобзар", якого він майже усюго вивчив напам'ять. Але він захоплювався й Марком Вовчком, П. Мирним, П. Кулішем, С. Руданським та іншими.

Літературна діяльність Франка, хоч ще дуже скромна, розпочалася дуже рано, бо вже, маючи 12 років, почав писати вірші, підписуючи їх псевдонімом Деджалик, а пізніше

Мирон. Коли 1875 р. перейшов на студії до Львова, літературна його діяльність пожвавилася. Він мав уже тоді кілька зошитів своєї творчості: поезії, оповідання, драми, а також переклади Святого Еписьма, "Нібелюнгів", Гомера, Софокла. Брав участь у студентському житті, цікавився політичними течіями, щоби поліпшити долю населення, і взагалі свого народу. В цьому питанні немалу роль відіграв Драгоманов, який мав великий вплив на формування Франкового світогляду. Це помітне вже у другій частині його фантастично-романтичної повісти "Петрії і Довбушуки". В той час точилася в Галичині завзята боротьба між москвофілами і народовцями, а під Драгомановим впливом ці два ворожі студентські товариства злучилися.

На філософії у Львові Франка навістило нове горе: його заарештували. Ув'язнена була і вся редакція журналу "Друг", з яким Франко співпрацював, властиво за зв'язки з Драгомановим, якого поліція уважала головою якоїсь таємної міжнародної організації. Франка втягнули в соціалістичний процес, засудили на 9 місяців, коли він уже просидів 8 тижнів у слідчій в'язниці. Пізніше Франко ще кілька разів мусів ділити долю в'язня, сидячи разом з неморальними кримінальними типами, зазнаючи гіркоти життя. Та це його не зламало, хоч відбилося на його творчості, він як поет росте і як письменник підіймається на верхів'я.

Франкова літературна спадщина велика, це лірика, вірші на громадську тематику, поеми, новелі, оповідання, повісті, драматичні твори. Особливо відомі його збірки поезій "З вершин і низин", "Зів'яле листя" - найкраща його лірика, "Мій ізмарагд", "Із днів журби", "Семпер тіро". З віршів найбільшої популярності здобули "Каменярі". І либонь немає в світовій літературі подібного вірша з такою соціальною, а навіть соціалістичною програмою. Та вершком Франкового поетичного генія треба уважати поему "Мойсей". Її він написав під впливом статуї Мікель-Анджельо "Мойсей" під час подорожі до Італії з Грушевським /на кошт останнього/.

"Пролог" до поеми, написаний терцинами, звучить велично, могутньо, присвячений українському народові і повний віри у його кращу долю, віри в те, що прийде час, він засяде у колі вільних народів, як рівний, і перестане бути в чужих наймитом та погноєм. Хоч у самій поемі розповідається про долю ізраїльського народу, про його блукання по пустелі, зневіру і про провідника Мойсея, якому Провидіння доручило завдання вивести народ з єгипетської неволі та повести до обіцяної землі, то автор мав на увазі долю свого народу і бажання повести його до свободи. У цій поемі показався безмежний патріотизм поета, його глибока любов до рідної землі, наскільки його непокоїла доля свого народу, коли він каже: "твоїм будущим душу я тривожу".

Прозова творчість Франка теж велика, кілька великих повістей: "Борислав сміється", "Захар Беркут", "Основи суспільности", "Перехресні стежки", "Великий шум" та інші. Перша це картина страшної експлуатації робітників на бориславських нафтових шибках, їхні злидні, ошукування та неморальне трактування. Шкільна молодь залюбки читає повість з княжих часів "Захар Беркут", сповнену молодечої відваги, самопосвяти для спільного добра. І взагалі, Франко як прозаїк є одним з найулюбленіших письменників молоді.

Франко написав і кілька п'єс, з яких найважливіші, що йшли часто на сцені, — "Украдене царство", "Учитель"

Франко відомий і як науковець. Він виявив глибоке знання, широку ерудицію, сміливість у висновках. З найвідоміших наукових його праць це старохристиянський роман "Варлаам і Йоасаф", далі видання староукраїнських апокрифів з цікавою передмовою, тощо. Займався дослідженням Івана Вишенського, про якого написав і поему. Досліджував і творчість Шевченка. Займався літературною критикою та етнографією, публицистикою та журналістикою. Це він робив часто для заробітку на свій прожиток. Він полум'яний полеміст, дискусант, і політичний та громадський діяч. Через те попа-

дав часто у конфлікт з різними особами та середовищами. Його ставлення до життя було наскрізь активним, бо поети не бувають байдужі до життя інших, а особливо до людського горя - на відміну від мистців. Поет - в очах Франка - це вічний рекрут, який робить те, що наказує йому зверхник - національний обов'язок.

Франко для української літератури прислужився не тільки своїми оригінальними творами, значення яких вагоме, але й перекладами з чужих літератур. Перекладав з багатьох мов німецької /Гете, Гайне/, англійської /Байрон, Шекспір/, французької /Золя/, чеської /Врхліцкий, Гавлічек/, російської /Пушкін, Некрасов, Салтиков-Щедрін, Толстой/, польської /Міцкевіч/, а також з класичних мов.

Його діти й дружина залишилися під більшовиками. Дружина померла 1941 р. Більшовики стали, ніби, великими приятелями, як звичайно, його творчості та родини, підкреслюючи велику приязнь поета до росіян. Ми знаємо, як поет ставився до царської Росії, про що найкраще говорить один з тюремних сонетів, а саме XXXVIII: "Ти тиснеш і кричиш: Даю свободу!", Дереш шкуру і мовиш: "Двигаю культуру!" Написаний сонет У минулому сторіччі і стосується царату, а який гірко актуальний і сьогодні у стосунку до більшовиків. Подібні думки і в інших сонетах: у XXXIII, який починається: "Росіє, краю туги та терпіння", XXXIX, що починається: "Тюрмо народів, обручем сталевим Ти обціпила їх живі суглави". Але цих творів більшовики, здається, не друкують.

Вони, між іншим, запланували видати 25 великих томів, 20 з них були вже готові до друку, але війна перешкодила. 1956 р. відзначили 100-річчя з дня його народження. Але, так як і творчість та погляди Шевченка, перекручують і Франка, хоч і він ненавидів усякий гніт.

Франко мусів заробляти на прожиття і коли він намагався дістати катедру літератури у Львівському університеті, то "приятелі" помогли не допустити його. Це пригнітило Франка, що позначилось на його віршах ліричних і на громадські теми.

Далі, Франко жив у добу, коли українці, а тим більше в Галичині, щойно почали будитися до національного життя; це була провінція назадняцька, якій поет бажав допомогти усіма силами. Тут мусіла бути і просвітянська діяльність, до якої поет не мав би бути зобов'язаний, оскільки її виконали б інші.

Значення Франка для українського народу було не тільки як поета, письменника, але й як громадського діяча, революціонера, бунтаря проти гнобителів. Прекрасно висловився у своєму сонеті про Франка Рильський, кажучи, що він мав великий дар "гніт ненавидіти і люд любити босий". Франко - геній, що малює не тільки чудові квіти, але не забуває підносити гідність людини, не поминає боротьби зі злом, відстоє добро як найвищу моральну вартість людини, яка обумовлює й усе інше. А на це не спроможні ніщі духом, у яких розум підкоряється шлункові/а чуття кешені! Др./, що ставить їх на рівні звірят.

Проф. Василь Сімович у книжечці "Іван Франко. Його життя та діяльність", написаній з приводу 25-річчя поетової смерті, пише, що на похороні Франка /31.У, помер 28.У, 1916/ було присутніх 10 тисяч інтелігентів і міщан. Але селян не допустили на похорон до міста. 1933 р. поставлено на його могилі надгробний пам'ятник різьбаря С. Литвиненка. Проте Сімович не згадав в яких умовах помер найбільший, геніяльний син галицької землі - жінка була в лічниці, сини на фронті, донька в Києві, і в мешкані не було навіть чим прикрити тіло. Це дуже сумне явище у нашому суспільстві! Працював для народу, лишив йому величезні скарби, дбав про долю прийдешніх поколінь так, що й рівних йому не було, а достатньої уваги від свого ж народу не мав. Дійсно сумно стає, як собі пригадаєм, що і Грушевський, який зафундував був поетові подорож до Італії, не по-трактував його як рівного, гідного собі, їдучи сам першою класою, а Франко третьою, мешкаючи в Римі у першо-

клясному готелі, а Франко - у найгіршому. Це все після повернення Франко відхорував.

Коли б ми хотіли сказати щось найвлучніше про Франка, то найкраще підходили б такі його власні слова : " І горів, і яснів, і страждав..." - а це для свого народу, і тому цей народ не сміє ніколи і ні при жадних обставинах забувати найгіднішого, і великого свого сина.

Ф.Коваль.

Іван Франко.

Ори, ори й співай, ти, велетню закутий
В недолі й тьми ярмо !
Пропаде п'ятьма й гніт, обпадуть з тебе пута,
І ярма всі ми порвемо.
Недаром ти в біді, пригноблений врагами,
Про силу духа все співав,
Недаром ти казок чарівними устами
Його побіду величав.
Він побідить, порве шкарлущі пересуду,
І вольний власний лан
Ти знов оратимеш - властивець свого труду
І в власнім краю сам свій пан.

/ Уривок з "НАЙМИТА"/

Як від лютого татарина,
Що шаблюкою маха,
Всі тікають безоружніі,
Так тікай ти від гріха.

†
+++++
+++++
†

МАРУСЯ ГОРДІЇВНА ЧУРАЙ

Як тільки далеко сягає наш історичний зір в минувшину, чи то на підставі матеріяльних решток, чи народньої творчости, звідки знаходимо сліди творців нашої питомої української культури, побуту та релігійних старих виявів, що ввійшли в нову тоді початкуючу християнську добу. Ясно, що творцями не були маси, а одиниці. Вони давали масі в найсприємливішій формі /народній!/ корм духовий. Ці особи-творці загубились давно серед життєвого моря народу і лише їх діло побутує в народі і до сьогодні. Тепер ми вившукуєм їх особовість, що часто ідеалізована в народі, але бувала в дійсності героїчна, з великою красою духовою і фізичною. От хоч би популярне ім'я поетеси, складальниці пісень і співачки з надзвичайним голосом та надзвичайно гарної дівчини Марусі Чурай, ім'я якої є зв'язане з Лівобережжям /Полтавщина, Чернігівщина.../.

Наш письменник Квітка-Основ'яненко зібрав був дуже багато матеріялу про цю високо-талановиту дівчину. Та і десятки дальших дослідників, ба навіть і тепер, відшуковують все нові і нові матеріяли. Такі імена як О. Шклярєвський, Н. Голіцин, Гарський, А. Полонцев, П. Володимирів, а останньо Л. Кауфман віддали багато уваги і праці і свідчать про зацікавлення творчістю і особою Марусі. Було написано навіть кілька повістей і драм, як от - князь О. Шаховський: "Маруся - малоросійская Сафо", 1839, СПб; за цією повістю В. Самійленко написав драму: "Маруся Чураївна", 1896, Харків; Г. Бораковський: "Маруся Чурай, українська піснетворка", 1888/за оповіданням старого діда з полтавських козаків та Костомаровим "Богдан Хмельницький"; М. Старицький "Ой не ходи, Грицю", що пізніше І. Микитенко переницював на "Маруся Чурай". О. Огоновський в нарисі історії української літератури розібрав і позитивно оцінив п'єсу Бораковського в "Зоря", 1889, Львів.

Що ж ми про неї тепер знаємо ?

Маруся родилася в родині Гордія і Горпини Чурай десь 1625 року. Гордій Чурай був урядником охочекомонного Полтавського полку. Він був людиною чесною і користався пошаною в населення і серед козацтва. В тім же полку був хорунжий Бобренко, в родині якого родився хлопчик Григорій. Мама Григорія була була хвора і не могла годувати свою дитину. Хлопчика взяла до себе мама Марусі і годувала їх обох. Отже Григорій був властиво молочний брат Марусі. Діти бавились, підростали, були разом.

Маруся змалку виявляла велику любов до пісень і співу, і де вона тільки бувала, там з нею співи, сміхи, радість... Вона користалась великою любов'ю своїх ровесників та молоді взагалі, як і старших людей. Ще й нині на Полтавщині повно спогадів про "полтавського соловія" - Марусю Чурай. Та на життєвій дорозі Марусі трапилося нещастя. При однім випадку знущання одного польського шляхтича над народом, Гордій Чурай протривівся езекуції і зарубав того шляхтича. Грозила йому кара смерті і він утік на Січ та прилучився

до війська гетьмана Павла Павлюка /Бута/. У році 1637 в боях проти польського війська /Потоцького/ Чурай в гетьманом попалися в польський полон., а в році 1638 були у Варшаві страчені. Марусі було тоді 13 років. Вона жила з матю під Полтавою в своїм домі над Ворсклою. На горі, напроти, був дім Бобренків і його було видно з дому Чураїв. Маруся ще більше привязувалась до Григорія і дружба поступово переходила в любов. Маруся складала пісні і тут же співала їх. Але як їх співала! Один з сучасників її каже, що люди ще такого голосу ніколи не чули. Пісні про Гриця, то пісні Марусі - слова і мотиви.

Петро Іскра був син Якова Іскри-Остряниці, реєстровий козак Полтовського полку, закоханий в Марусю. Але Маруся знала тільки Григорія. Гриць же хоч і кохав Марусю, то мама його була проти одруження з Марусею, бо хотіла же -

нити Григорія з дочкою полтавського старшини Галиною Барабаш, багатю ,щоби ще поліпшити своє матеріальне положення. Маруся радила Грицеві потаємно звінчатися але він не міг рішитися піти проти бажання своєї мами. Це він Марусі казав, яка в своїх стражданнях творила ще кращі пісні, які і до сьогодні тримаються в народі. Коли Гриць і Петро пішли в похід з Богданом Хмельницьким, Маруся зложила пісню, що її дуже часто і тепер чути, а саме: "Засвистали козаченьки"/мала б ніби бути "В засвіт встали". Багато пісень стало народними і загубили їх автора. Як пісні Марусі подають - "Віють вітри.."/В"Наталка Полтавка/,"Сидить голуб на березі...", "Ой не ходи, Грицю, та на вечерниці..", "Грицю, Грицю, до роботи..", "Болить мене головонька...", і ще розпачлива пісня "Котилися вози з гори, та в долині стали .."; чи подібна друга пісня :

Коли б мені, Господи, неділі діждати,
неділі діждати, на рушничку стати.
Тоді не розлучать ні батько, ні мати.
Хибащо розлучить заступ та лопата,
заступ та лопата, гробовая хата.

Ще багато, певно, пісень Марусі не вяснених. Але вже багато й тих, що мов безбатьченки, народні мають свою маму-Марусю Чурай.

Коли Григорій і Петро повернулися з походу після в'їзду до Києва гетьмана всієї України Богдана Хмельницького, Маруся хотіла докладно знати, як є з Грицем. Але він не приходив і не давав про себе знати. Петро, який всією душею був відданий Марусі, при зустрічі з нею сказав, що Григорій остаточно побрався з Галиною. Маруся не хотіла вірити і припускала, що Гриць хвилево може зрадити її, але пізніше верне до неї....

Нарешті Маруся переконалася в своїй безнадійності відносно Григорія. Її опановує біля страшна туга .Вона співа:

Ти все неньку свою слухав, мене покидаєш,
покидаєш сиротину, іншої шукаєш.

Найдеш собі дівчиноньку з карими очима,
Суде тобі, серце моє, камінь за плечима.

Найдеш собі дівчиноньку з чорними бровами,
та не знайдеш собі правди, що була між нами.

Такий камінь важкий-тяжкий на сердоньку буде.

Покидаєш через люди, сам Бог свідком буде.

Життя Марусі здавалося без мети і чорні думки про смерть огортали її. Петро знав це і старався частіше бути з нею, хотів хоч трохи привернути до себе її зболіле серце. Але надаремно. Маруся часто ходила по березі Ворскли і вже не могла й плакати. Одного разу вона поїхала навіть до Києва, до св.Лаври. Молилась, плакала але не допомогло. Вернувшись додому вона рішила покінчити з собою.

Маруся скочила в водяну прірву ... з греблі. Петро якраз тоді йшов до неї і вглянув, як вона скочил у воду. Він поспішив на поміч і йому вдалося витягнути Марусю з води непритомну та врятувати її від смерти. Він приніс її до дому Чураїв, де Маруся опритомніла, але пробіг ще великий кавалок часу поки вона поступово очуняла й поздоровіла під пильним доглядом мами своєї Горпини та Петра Іскри. Є пару пісень, що нагадують той трагічний момент в житті Марусі; одна з них - Шумить, гуде...

Шумить, гуде дібровонька,	Ой, недоле, всім немила,
плаче, тужить дівчинонька,	чом ти мене не втопила ?
вона плаче і ридає,	Краще було б утопити,
долю свою проклинає:	Аніж з милим розлучити.

Скарай, Боже, мене з неба,
бо життя мені не треба.

Ой піду я утоплюся,

Або в камінь розіб'юся
Нехай люди усі знають,
як з кохання помирають.

Марусю мучила любов до Григорія і безнадійність тої любови почала родити в ній думку, що поступово дозрівала, про безграничну помсту. Але сидючи дома не могла вона зди- батися з Грицем. Маруся почала ходити на забави, вечерниці та взагалі бувати серед людей. Раз таки трапилось, що

на вечерниці прийшов Григорій, щоби показати свою красу- ню жінку... Маруся там була і вела себе надзвичай весело і розв'язно, хлопці рвали її до танцю, всі нею були захо- плені. Григорієві Маруся видалась в той вечір найкращою за всі часи їх знайомства. та найкращою за всіх дівчат. Він її взяв раз та другий до танцю і був по-за-собою від чуття радості і любови... При танці Маруся шепнула Грицеві прийти до неї в середу, як мами не буде вдома. Прийшов він в середу і бавились обоє до схочу, а нарешті Маруся отруї- ла Гриця. В четвер рано помер Григорій. Помста виконана. У п'ятницю Григорія Бобенка поховали. Коли у церкві лежав він мертвий і творилося "последнее цілування", Маруся пе- рестала володіти собою кинулась цілувати Гриця і ридати і нарешті призналась при громаді, що то вона отруїла Гриця. Її було арештовано і за якийсь час винесено присуд - кару смерти. Надійшов день виконання кари. Зібралось безліч лю- дей, що її так любили, і її пісні. Кат приготувався і слу- хали всі читання писарем присуду... Коли писар зачав вже читати присуд і Маруся була майже безпритомна, врізався верхівець в товпу людей до писаря на запіненому коні, при- пинив читання присуду і казав писареві прочитати наказ гетьмана всієї України Богдана Хмельницького: До Полковни- ка, суддів, старшин і всього Полтавського полку. В наказі було: "...зарахувати голову полтавського урядника Гордія Чурая, відрубану ворогами нашими, за голову його дочки Ма- рії Чурай, в пам'ять героїчної загибелі її батька й заради чудових пісень, що вона їх складала. Марію Чурай з-під вар- ти звільнити." Такий наказ зустріли всі з радістю й сльоза- ми... То був Петро Іскра, любимець Хмельницького з війни, що погнався до гетьмана і випросив у нього наказ, що вчас спас Марусю. Маруся пішла в монастир і там була до смерти.

.....

Г. КАЧАН.

І ЗНОВ, І ЗНОВ....

Зі шпальт українських еміграційних часописів не сходить полеміка про те, як поставитися до досягнень радянського народу в Україні: розвитку індустрії, культури, тощо. Говоримо "радянського", а не українського тому, що це слово втокмачують через пресу, радіо в Україні повсякденно сотні разів. Ба, навіть в зверненні до української еміграції горезвісного Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном, цей термін—"радянський народ"— хочуть прищепити і нам на еміграції.

Саме це звернення, призначене для еміграції, повне тверджень про досягнення "радянського українського народу" там на Батьківщині, порівняймо з листом з Києва, що його передало Пряшівське радіо, ЧССР, дня 1 грудня 1965 року. Лист цей не тільки заперечує правдивість змісту звернення, але й писанину деяких емігранських журналістів, які раніше, так і тепер без всякого розбору сприймають і передають неправдиві /властиво фальшиві!/ твердження про дійсний стан в Україні. Особливо ж це торкається розвитку української культури, а також "суверенності" української радянської держави.

Але даймо слово кореспондентові Пряшівського радіо, який побував вже четвертий раз в Києві :

"... І здається мені, що після кожних відвідин він /КИЇВ/ стає більш українським.

Як відомо, що культ особи завдав справі розвитку української культури багато шкоди. ФІЗИЧНО було винищено багатьох представників української культури і кожний прояв національного руху розглядався, як прояв буржуазного націоналізму.

Це привело до того, що багато українців із страху пе -

ред переслідуванням почали користатися російською мовою навіть у домашньому вжитку.

Наслідки цього сумного часу залишилися і після засудження культу особи. Їх не так легко викоринити із свідомості людей, хоч робиться багато для поліпшення справи."

Як бачимо - жахлива картина недавнього минулого : знищення всього свідомого , обезголовлення народу, бо "радянський народ"/тут український народ/ мусів переставати думати про себе , а "виробляти більше сталі як Англія, ФРН і Франція разом взяті. Треба робочої сили, правдиво висловлюючись новим терміном, треба було завести стан "новоколоніялізму", і людей перетворити на безформену масу, як читається у зверненні, на "радянський народ". Це так нагадує старе минуле, де колись були "татарські" люди, або "царські" і їх завданням було лише працювати, працювати... Нові колоніялісти ще додали крім всього старого - боротися за мир, проти паліїв війни /та за рабство ! Друк./

Але цитуймо далі Миколу Мушенка: "В останньому часі запроваджено українську мову у всіх українських інституціях /СІК!/. В багатьох вищих учбових закладах, навіть технічних, читають лекції по-українськи. І українську мову вже можна частіше почути і на вулицях Києва, в трамваях та ін. місцях..".

Чому ж це нараз люди якніби почали відживати, домагаться свого у власній своїй хаті ? Це не причина, що вже ніби "культ особи" зліквідовано, бо Хрущев ще більше рафіновано нищив наш нарід, як дикий Сталін. Нинішні владики советів продовжують діла попередників. Куди првдоподобнішою причиною, здається, є підросле вже, виховане в дусі большевизму, молоде покоління, більш сміливе, більш енергійне, яке день-у-день слухає радіо, читає часописи про боротьбу народів Африки, Південної Америки, а то і племен різних островів за своє визволення, за цілковиту свободу та проти визискування різними "імперіялістами" і при

тому не раз призадумується над своєю власною долею, своїх батьків, кривих, своїх осель, міст і над долею цілого українського народу.

Наша молодь вчиться того по школах, що Україна багата, що вона забезпечує майже на 3/4 хлібом всю Росію і т.д., то чому ж українці голодують, чому нема в що одягнутись, чому не можна дістати цвяха, а сталі так багато виробляє і т.д., і т.д..

І як результат того всього - домагання свого. Але чому таке безправ'я, що не можна домагатися того, що ти маєш? Це питання не одного мучить. Але, однак, не маючи права і можливості сказати це одверто, письменник, наприклад, закликає це робити інших, як то зробив Симоненко у вірші "Курдському братові". Він тим закликає і власний народ, український, а не "радянський", - офіційний, затуплений особами смочичів, масенків та іншими - приглянутися, що роблять переможці-окупанти :

Вони прийшли не тільки за добром,
Прийшли забрати ім'я твоє, мову,
Пустити твого сина байстрюком !

Помимо всього багатства, аж до залишення тебе голодним, окупант тобі забирає і то, чим ти є...

Це недвозначна відповідь пропагандистам "радянських" людей та возвеличителям "досягнень радянської України", де окупант забирає все добро, якого виробляється більше, як в інших державах, але з того великого добра, український народ не має майже нічого, крім відданої праці !

От чому, коли в советах мусять вислужуватись під страхом за своє існування, ми то розуміємо, але що може заставити емігранта бути ідейним заступником голоду і нужди та гибелі свого власного народу під багнетом окупанта ?

.....

Г. Качан.

ВІСТІ ЗІ СВІТОВОГО СОЮЗУ ІМКА

: : : Під цю пору приготавлиється дуже інтенсивно Світова Конференція Молоді ІМКА, що відбудеться літом в Ставангер, Норвегія. Учасниками тої конференції будуть молоді люди між 15. і 19 роком життя. Молоді делегати будуть мати приміщення в таборі королівської маринарки.

: : : Об'єднання ІМКА в Південній Америці. в останніх роках дуже сильно розвинулися. Тепер є ІМКА в 10 країнах Південної Америки, 27 централь ІМКА і більше, як 80 філій. Нараховується понад 120.000 членів а більше як 200.000 осіб молоді користало з опіки ІМКА.

: : : На великій площі у 34 тисячі кв.ккм. знаходиться в Нампсель, біля Компієне, Франція, цвинтар, де спочиває понад 12.000 німецьких вояків з першої світової війни. Могили дуже занедбані і опущені. 1.100 німецьких юнаків, членів ІМКА з Бремену і околиці, пожертвували продовж 5 рок. свої літні фєрії, щоби в тяжкій праці привести ці могили до належного вигляду.

: : : В Люгано, Швайцарія, відбувся недавно з'їзд швайцарської ІМКА, в якому взяло участь 400 делегатів з 13 кантонів. Швайцарська ІМКА працює не тільки у себе, але і в Азії та Афріці.

: : : Міністр для родини і молоді др. Гек з Бону відвідав в Нюрнберзі, в присутності представників різних організацій, новий будинок ЦФІМ для молоді. "Не вистарчає будувати нові будинки, далеко важливіше, що в тих будинках працюють з любов'ю і ентузіазмом люди для добра молоді", сказав міністр Гек.

: : : В жовтні минулого року відбулася в Адїс Абеба, Етіопія, конференція, присвячена справам розвитку ІМКА в Афріці і іншим важливим проблемам. Предсідником її був Лій Мако-нен, міністр торгівлі і індустрії в Етіопії і віцепрези-дент Світового Союзу ІМКА. Крім трьох членів Світового Со-

юзу ІМКА в консультації брали участь : члени ІМКА, члени господарчої комісії для Африки при Об'єднаних Націях, Все-американської Конференції Церков, Ватиканського посольства в Адіс Абеба, і представник Православної Церкви в Етіопії.

: : : Оце вперше за 12 років зістрінулися англійська і шотландська ІМКА на конференції, що відбулася в залах університету в Нотінгем. Головними бесідниками були : Едвард Гед, теперішній лідер англійської консервативної партії, Едвард ПАТЕН - декан з Ліверпулю і Віліям Елліс, генеральний секретар ІМКА в Лод.

Як показала практика, вирінула потреба працювати не тільки з мужчинами членами ІМКА, але і з жінками /ІВКА/. В майбутньому будуть вишколені і керівниці - жінки.

: : : ЦФІМ в Ессені перевів збіркову акцію під назвою "Нігерія". Зібрано 13.000 ДМ і призначено для праці німецького секретаріату ІМКА в Нігерії.

: : : В Бадені влаштовано відпочинковий дім для молодих людей на 50 осіб.

: : : Бюргермайстер Мюнхену, др.Фогель відкрив в Едінбурзі новий будинок ЦФІМ. ЦФІМ хоче помагати всім групам населення, почавши від дитячих садків до рентнерів.

: : : Група студентів малярів продають свої образи для цілей ІМКА.

: : : Дві групи членів ЦФІМ з Гамбурга відвідали недавно Советський Союз. Перша група відвідала Ленінград і Москву. Друга група, 34 особи, відвідала Київ і Одесу. Це вперше молодь з Німеччини відвідала ці два міста в Україні. Молоді відвідувачі були захоплені гостинним і сердечним прийняттям в Києві і Одесі.

+++++
+++++
+++++

